

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 19 november 2010 in zaak nr. 10/24980 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 25 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 november 2010 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift en een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de enige grief betoogt de staatssecretaris allereerst dat de rechtbank ten onrechte bij haar beoordeling van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) de omstandigheid heeft betrokken dat de vreemdeling als alleenstaande vrouw zal terugkeren naar Somalië. Hiertoe voert de staatssecretaris aan dat de vreemdeling niet kan worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw, aangezien zij heeft verklaard tot haar vertrek uit Somalië, dan wel tot 14 juli 2009, in familieverband te hebben samengeleefd met een ouder gezinslid.

De staatssecretaris betoogt voorts, onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet voldoende heeft gemotiveerd dat voor (alleenstaande) vrouwen in Somalië de humanitaire situatie als gevolg van het geweld niet zodanig is, dat zij niet moeten worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), dan wel als kwetsbare minderheidsgroep. De staatssecretaris voert in dit kader onder verwijzing naar artikel 3.37, eerste lid, aanhef en onder d, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 en het beleid, neergelegd in onderdeel C2/2.2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), aan dat vrouwen niet een bepaalde sociale groep vormen omdat zij als groep te divers van samenstelling zijn. Verder blijkt volgens de staatssecretaris uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2010 weliswaar dat de situatie van alleenstaande vrouwen zorgelijk is

en dat zij te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie, maar blijkt ook, net zoals uit het daaraan voorafgaande ambtsbericht van oktober 2009, dat zij bescherming kunnen krijgen van hun clan. Voorts merkt de staatssecretaris op dat uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van september 2010 niet blijkt dat deze situatie is gewijzigd.

2.1 Zo al zou moeten worden aangenomen dat de vreemdeling bij terugkeer naar Somalië als alleenstaande vrouw dient te worden aangemerkt, wordt terzake daarvan het volgende overwogen.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 9 april 2010 in zaak nr. 200908661/1/V2 (www.raadvanstate.nl) volgt uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2009, hoewel daaruit kan worden afgeleid dat de situatie van alleenstaande vrouwen in Somalië zorgelijk is en dat zij te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie, niet dat alleenstaande vrouwen in Somalië systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Zoals de Afdeling eveneens eerder, in de uitspraak van 23 november 2010 in zaak nr. 201002430/1/V2 (www.raadvanstate.nl), heeft overwogen doet informatie uit het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2009 niet aan dit oordeel af.

In de algemene ambtsberichten inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart en september 2010 staat in de onderscheidenlijke paragrafen 3.4.5.1., die in beide ambtsberichten gelijkluidend zijn, over de positie van alleenstaande vrouwen het volgende vermeld:

"De positie van alleenstaande vrouwen is slechter dan die van vrouwen in het algemeen omdat zij bescherming van hun man ontberen. Wel kunnen alleenstaande vrouwen bescherming krijgen van hun clan, wanneer zij weduwe is of wanneer zij volgens de bovengenoemde regels gescheiden is. Voor alleenstaande vrouwen van een minderheidsclan is dit ook mogelijk, hoewel minderheidsclans in het algemeen zwakker zijn dan andere clans. Zoals eerder aangegeven is de mogelijkheid tot clanbescherming in het algemeen en met name in Zuid- en Centraal- Somalië beperkt."

Deze ambtsberichten geven wat betreft de beschermingsmogelijkheden geen wezenlijk ander beeld dan voornoemde ambtsberichten van maart en oktober 2009. De stelling van de vreemdeling, dat in het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2010 staat dat in Zuid- en Centraal Somalië bescherming door clans in verminderde mate mogelijk is en dat zij tot de bevolkingsgroep van de Darod/Marehan behoort die haar daarom geen bescherming kan bieden, maakt dit niet anders, nu zij geen informatie heeft overgelegd waaruit blijkt dat bescherming in het geheel niet mogelijk is. Bovendien staat in bovenstaande passage dat zelfs kleinere clans bescherming kunnen bieden, al zijn ze in het algemeen zwakker dan andere clans.

Nu de staatssecretaris zich gelet op het voorgaande in redelijkheid op

het standpunt heeft kunnen stellen dat alleenstaande vrouwen in Somalië in het algemeen bescherming van hun clan kunnen krijgen, bestaat, gelet op de criteria in onderdeel C2/3.1.3. van de Vc 2000 zoals dat luidde ten tijde van het besluit van 25 juni 2010, reeds daarom evenmin grond voor het oordeel dat het kennelijk onredelijk is geweest om alleenstaande vrouwen in Somalië in het beleid niet als kwetsbare minderheidsgroep aan te merken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris door te verwijzen naar het algemeen ambtsbericht inzake Somalië van de minister van Buitenlandse Zaken van maart 2010 niet voldoende heeft gemotiveerd waarom alleenstaande vrouwen in het algemeen niet moeten worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, dan wel als kwetsbare minderheidsgroep. De grief slaagt reeds hierom. Hetgeen overigens door de staatssecretaris is aangevoerd behoeft geen bespreking.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 25 juni 2010 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat zij voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000, aangezien zij na haar huwelijk op 10 oktober 2007 tot aan het vertrek van haar man in december 2007 met hem heeft samengewoond in zijn ouderlijk huis.

Deze beroepsgrond faalt reeds omdat de overweging van de rechtbank dat de staatssecretaris in redelijkheid niet geloofwaardig heeft hoeven achten dat de vreemdeling en haar echtgenoot feitelijk hebben samengewoond, nu de verklaringen van de vreemdeling en haar echtgenoot niet met elkaar overeenstemmen, in hoger beroep niet is bestreden. In onderdeel C2/6.1. van de Vc 2000, zoals dat luidde ten tijde van het besluit van 25 juni 2010, staat dat de omstandigheid dat door betrokkenen in het buitenland ook daadwerkelijk is samengewoond een belangrijke indicatie is om vast te kunnen stellen dat er ook feitelijk sprake is van een gezinsband. Het niet hebben samengewoond is geen absolute afwijzingsgrond, men moet echter wel een aannemelijke verklaring hebben voor de omstandigheid dat men weliswaar (traditioneel) gehuwd was, maar dat er geen sprake was of kon zijn van daadwerkelijke samenwoning. Nu de vreemdeling heeft verklaard met haar echtgenoot te hebben samengewoond en dit niet geloofwaardig is geacht, heeft de staatssecretaris terecht vastgesteld dat de vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e of f, van de Vw 2000. De beroepsgrond faalt.

5. Aan de overige in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het

oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

6. Het beroep is ongegrond.
7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 19 november 2010 in zaak nr. 10/24980;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

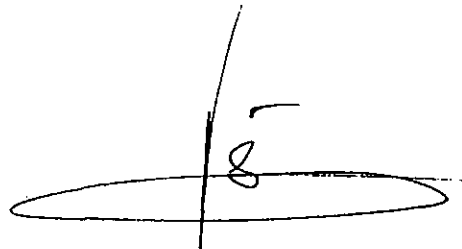
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2012

480-654.

Verzonden: 19 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'i' followed by a horizontal line and a small flourish.

mr. H.H.C. Visser